

Zkouška očí

Zadíval se ti do očí. Kdybys měl v tenhle okamžik trochu sarkasmu v těle byl bys mu řekl, že takhle intimní okamžik jsi neměl už dlouho.

Ale sarkasmu v těle ani drobek nemáš. Ani špetku humoru, ani trochu radosti. Jen strach a smutek. Strach, protože moc dobře víš, že tohle může být to poslední co uvidíš.

A smutek, protože, jestli tohle je tvá poslední hodina, nikdy nezjistíš, jestli máš rodinu. Jestli opravdu tvá dcera je, i když je to nemožné, ba ji ani neochráníš před vším zlem tohoto světa.

"Prvně se nebudeš cítit ve svém těle sám. Protnu svou duši s tou tvojí a vypudím všechnu zlou magii z tvé duše." začal Tivis, velitel stráží Al-Katu.

"A z těla?"

"V těle zatím není. Jediné co dokážu je z tvého nitra to všechno dostat ven. Na povrch - jestli si rozumíme..."

"Rozumíme."

Jeho oči začli zářit. A tvůj svět začal šednout. Tvá ruka nebyla tvá, jakoby tvá pravačka byla o kus víc vpravo, než jsi ji viděl a cítil před chvílí, levá naopak víc vlevo.

Žaludek víc uprostřed. Plíce menší... A všechno svědilo, nebo trochu pálilo?

Svět zšedl.

Zář přestala.

Slyšíš neustálý táhlý tón, který se táhne napříč celým táborem. Jestli teda jsi ještě v táboře. Po nějaké chvíli vše začne dostávat obrys.

Tábor.

Ale nikdo v něm není. Vidíš v dáli Al-Kat a nad ním obří stín. Obří stín, který vrhá cosi vysoko, létající nad ním.

A vidíš zástup lidí, který pochoduje směrem k němu. Někteří na koních.

Někteří pěšky. Většina v brnění. Někteří z nich poznáváš - Innosovy paže, Adanosovi paladini, Magraniti, třímající kameny, ve kterých je věčný oheň. Pochod vede jedna postava v robustním brnění. Na hlavě má korunu.

A pak se tvůj pohled smrskne do tunelu. Tunelu který směřuje do okna Al-Katu, příliš rychle se k němu přibližuje, až máš pocit, že do něj narazíš, ale jediné co se stane je, že zastavíš těsně před oknem, do kterého vidíš.

Skrz okno vidíš muže. Může mu být přibližně pětadvacet - třicet let. Celá místnost kolem něj je posetá magickými symboly. V pradávných runách. V obrazcích, které se kroutí a natahují k muži uprostřed místnosti.

Psané inkoustem, psané krví. Kroutící se obrazce přelézají přes mužovu kůži, až se zdá, jakoby byl jen výběžkem místnosti. A před mužem je křišťál. Jediný předmět v místnosti nepokrytý symboly. Jediný předmět, který má v tomto světě barvu. Jen matně se ti zdá, že má lehce fialový nádech. Muž na něj úpnělivě zírá.

A po chvíli máš pocit, jako by si tě všiml. Jakoby věděl, že ho někdo sleduje. Trhne hlavou směrem k tobě a ty v jeho očích uvidíš prázdno. Nebo snad všechno? A to všechno tě pohltí. Kolem tebe je jen černočerná tma.

"Ty víš, kdo za tohle všechno může..." slyšíš šepot, který jsi již dlouho neslyšel.
"Moc dobře víš, kdo může za to, co se děje kolem Al-katu... Nějakou dobu se teď neuslyšíme, ale já si počkám. Já si vždycky počkám."

Svět před tebou začíná nabírat barvy. Ale nejsi v táboře. Jsi ve slunečné vesničce v domě, kde ležíš se strašnou bolestí břicha.

"Ale, ale! Pán se nám probouzí! Už jsem se bála, že umřeš hladu, poté co u tři dny ležíš." ozve se z vedlejší místnosti

"Kde to kurva jsem?"

"Uklidněte se pane zaklínači, jinak si potrháte stehy!" zachichotá se mladý ženský hlas. "Místní říkali, že si najali zaklínače, ale že bude mít problémy s topivcema, jsem si nemyslela" uchechtne se dál.

"S topivcema?"

"Ale ano, asi budeme muset poslat pro někoho zkušenějšího. Nebo vzít vidle a vyrazit na něj sami."

Je v tom hlase slyšet náznak posměchu? Dobírá si tě? Stále mluví z vedlejší místnosti.

"Byl tam kurva bazilišek!"

"Ale, ale, netřeba si vymýšlet. Kde by se v Poddubí vzal bazilišek?" dívka vyjde z vedlejší místnosti.

"FAKT TAM BYL! TOHLE BY MI PŘECE NEUDĚLALI TOPIVCI!"

"No dobře, dobře, ale kde je teď pane zaklínači?"

"Utekl..."

"Ahaa... Utekl, no jistě."

Chvilí ticha.

"Takže jsem v Poddubí?"

"Kousek za ním."

Pokoušíš se vstát, ale jakmile to dívka vidí, tak udělá pár rázných kroků a přišpendlí tě rukou zpátky do postele.

"Ne, tohle ještě nemůžeš. To bych tě jinak zašívala zbytečně."

"Kurva. Kdy můžu znovu vyrazit na Stezku?"

"S tím jak jsi rozpáranej? Tak dva týdny minimálně."

Delší chvíle ticha.

"Vzala jsem si tvoji zálohu, možná mi to pokryje výdaje na tvoje léčení."

"To si snad děláš prdel..."

"Ale, ale, takhle se děkuju neříká!" - další uchechtnutí se.

Zavřeš oči. Potupa. Všichni se ti ve tvrzi vysmějou.

"Mimochodem... To že jsi zaklínač už jsem pochytila, ale jak se náš bezejmenný zaklínač jmenuje?"

"Emer", bručíš.

"Hehee, mě můžeš říkat Enea."

Probouzíš se na chladné zemi. Všechno je šedší než si to pamatuješ. Ale asi se není čemu divit, není to běžné probuzení.

Běžné probuzení totiž zahrnuje to, že ležíš ale ty klečíš do půli těla nahý. Uprostřed lesa, uprostřed kola z černého písku, kde jsi byl před nějakou chvílí s Tivisem.

Ten spolu s dalšími dvěma Al-Ka'any stojí opodál a v ruce má obřadní meč. Bez pochvy.

"Máš štěstí. Ještě chvíli a s tím, že to šlo zevnitř bychom tě museli rovnou probodnout. Žádné sekání končetin a doufání v to, že se to zastaví

